

Đề bài

Em hãy kể về
người cha/mẹ
kinh yêu của
mình.

Bài làm 1

Là con gái, tôi cảm nhận được những điều thật đặc biệt ở cha mà hai đứa em trai vô tư của tôi cho là bình thường. Điều khiến cha trở nên khác biệt với tất cả những cha tôi từng biết là đôi tay tuyệt vời của ông.

Một đôi tay ấm áp, to lớn và có thể làm mọi thứ trên đời.

Tuổi thơ của cha gắn liền với chuỗi ngày dài miệt mài lao động để đỡ đần cho ông bà nội phải vật lộn từng ngày với cái ăn, cái mặc của bảy đứa con. Là con cả, cha phải nghỉ học ở tuổi lẽ ra được đến trường, một buổi phụ mẹ ở nhà chăm bố bị đau ốm triền miên, một buổi tranh thủ đi làm để kiếm tiền thang thuốc cho bố. Vất vả như thế nhưng cha tôi chưa bao giờ than vãn một lời.

Đôi bàn tay tận tụy ấy đã làm luôn cả phần việc của mẹ tôi, chăm bón từng thìa cơm muỗng cháo cho người vợ quặt quẹo vì bệnh tật đến khi bà mất. Đôi tay ấy làm lụng từ việc bé đến việc lớn, từ việc nội trợ đến những công việc nặng nhọc của đàn ông.

Những ngày mùa đông giá lạnh, chị em tôi lại tranh nhau dụi bàn tay bé xíu của mình vào lòng bàn tay cha tìm hơi ấm. Bàn tay ấy có thể làm vô số việc từ việc tết tóc cho tôi, đến việc tạo ra những cánh diều thật đẹp bay cao cùng với ước mơ tuổi thơ. Đôi bàn tay ấy như không hề biết mệt mỏi, chẳng từ nan bất cứ việc gì, những ngón tay dài của cha cứ thoăn thoắt giặt từng đồng tã to tương cho hai đứa em tôi khi nhà tôi chưa có khả năng mua máy giặt.

Cũng chính đôi bàn tay ấy khéo léo xỏ sợi chỉ bé xíu để may lại gấu áo cho tôi, đơm lại cho con chiếc cúc áo vừa mắt. Đôi bàn tay ấy cẩn thận cắt từng chiếc móng trên mười ngón tay, ngón chân bé bé của chị em tôi, thật nhẹ nhàng băng rửa vết thương cho các con mỗi khi chúng vô ý té ngã trong lúc chơi đùa.

Và không giống mẹ, cha tôi có thể thất những chiếc nơ thật ngay ngắn, thật xinh và chắc chắn cho tôi mỗi khi con gái ông diện áo đầm chơi lễ. Những buổi tối cả nhà quây quần bên nhau, cha lại ôm cây ghita và mười ngón tay tài hoa của người lại dạo cho chị em tôi nghe những bản nhạc hay nhất, những giai điệu du dương nhất.

Những vết chai sần, thô ráp trên đôi tay cha vẫn không hề làm mất đi sự nhạy cảm, tinh tế của mười ngón tay ấy. Đôi tay ấy như biết nói, thấu hiểu được những nỗi đau mà tôi không nói thành lời và nhẹ nhàng xoa dịu qua từng cái vỗ về âu yếm.

Những lúc tôi bị ốm, cha đi lấy chăn ủ bên bếp than để đắp ấm cho tôi, bàn tay người âu yếm cứ xoa xoa mãi đôi tay bé nhỏ của tôi. Với tôi, giây phút ấy thật yên bình, thật hạnh phúc, không có buồn lo, đau đớn...

Cả một đời hi sinh vì vợ, vì con, cha tôi không nề hà đến bản thân mình. lúc ông đau nặng, người xanh xao gầy yếu đến nỗi không đủ sức để nói, tôi

cầm bàn tay cha mà không sao cầm được nước mắt. Áp đôi tay đầy vết chai, khô cứng và thô ráp, dấu vết của nỗi nhọc nhằn, của lòng yêu vợ, thương con vô bờ bến, lên má, tôi vẫn thấy ấm áp làm sao, nghe cả tuổi thơ của mình đang ùa về trong đó. Cha nằm im, và từ từ mở mắt như muốn nói điều gì. Tôi ghé sát tai mình vào người cha. Gượng cười khó nhọc, cha cố rướn những ngón tay run rẩy, yếu ớt lau đi lòng nước mắt đầm đìa trên mặt tôi và từ từ khép mắt.

Cha trút hơi thở cuối cùng trong vòng tay tôi, mãi mãi rời xa những nóm ruột mà người vô cùng yêu quý. Với chị em tôi, không gì có thể sánh được mất mát khủng khiếp này.

Tôi cứ ngồi đấy, nắm chặt bàn tay cha mãi không rời. Đối với tôi, trên thế gian này, không có đôi tay nào êm ái và khéo léo bằng đôi tay cha.

Bài làm 2

Cuộc đời con mang ơn ba không chỉ vì ba đã cho con có mặt trên cuộc đời này. Không chỉ vì con được như ngày hôm nay biết sống nhân hậu yêu thương. Ba là một tấm gương sáng cho con về nhân đức, sự hy sinh, về lòng can đảm, nghị lực vượt qua những gian khó trong cuộc sống. Người học trò giỏi ngày xưa đó mà mỗi lần bạn bè nhắc lại không thể giấu được niềm tự hào.

Một người đàn ông giỏi giang, thành đạt đã bỏ tất cả những niềm đam mê cháy bỏng, những khát khao cống hiến hết mình để ngày ngày được chăm sóc gia đình. Một người đàn ông tài hoa giờ đây bỏ hết những thú vui đời thường để suốt ngày quanh quẩn với những công việc chỉ dành cho phụ nữ.

Tất cả cũng bởi má ngã bệnh. Bệnh viện giờ như là nhà của cả gia đình ta. Có những đêm từ bệnh viện về con cứ lang thang hoài lang thang mãi tưởng mình đang ở một thế giới khác – một thế giới hư vô... Chỉ có ba là bình tĩnh nhất, nghị lực nhất, kiên cường nhất. Và những tháng ngày sau đó ba ở bên không rời má giây phút nào. Ba lo lắng cho má từ giấc ngủ, bữa ăn, tới những lời động viên yêu thương... Và rồi khi nào ba cũng làm chúng con yên tâm rằng: “Ba vẫn khỏe các con đừng lo, má vẫn ổn các con đừng buồn!”

Ba đã chịu đựng, chịu đựng với tất cả nghị lực và lòng can đảm, với lòng nhân hậu và con tim chứa chan yêu thương. Ba không nói nhưng con ghen ngào nhận ra rằng ba đếm hạnh phúc mình có được chỉ bằng năm tháng ít ỏi và ba trân trọng hạnh phúc đó. Hạnh phúc trộn lẫn với đắng cay. Để rồi ở trong bệnh viện đó bao nhiêu người phải thốt lên cùng má là sao má lại hạnh phúc thế? Phải rồi – Hạnh phúc! Hạnh phúc bởi dù đang nằm trên giường bệnh vẫn có người bên cạnh, che chở cho má. Và cô đơn cho người ở lại một mình khi không còn có ai bên cạnh, cô đơn biết bao nhiêu, phải không ba?

Giờ đây con đã lớn hơn, cũng sắp đến tuổi lập gia đình, có cuộc sống hạnh phúc như lòng ba mong ước. Con ước gì trở về những ngày còn nhỏ dại để được sà vào lòng bà, được ôm lấy ba, và nói với ba rằng “*Ba ơi! Con yêu ba nhiều!*”.

Nguyễn Thanh Tâm

Lớp báo 2 Cung thiếu nhi Hà Nội

Bài làm 3

Năm học vừa qua, vì đạt được danh hiệu học sinh xuất sắc nên em được công đoàn của cơ quan mẹ cho đi nghỉ mát ở Nha Trang bốn ngày. Từ sáng sớm, cho đến chiều tối, em cùng các bạn tắm biển, leo núi, ngồi trên canô lướt sóng tới thăm các đảo. Cuộc du ngoạn rất vui vẻ và thú vị. Tối đến lúc mọi người say sưa ngủ thì em lại nhớ mẹ – người mẹ hiền từ và yêu quý của em. Mỗi lần nhớ em là em lại nhớ tới kỉ niệm về một cơn mưa...

Đạo ấy, ba đi công tác vắng nhà, nên hằng ngày mẹ phải tới trường đón em sau giờ tan học. Một buổi trưa, bỗng trời đổ mưa to và kéo dài hàng tiếng đồng hồ. Từ cơ quan, mẹ hối hả đạp xe tới trường. Thấy em đang đứng nép dưới cổng, mẹ vội vã cởi áo trùm mưa cho em và bảo: “*Con khoác áo vào đi cho khỏi ướt*”. Nhận ra vẻ băn khoăn của em, mẹ an ủi: “*Đừng lo con ạ! Mưa chắc cũng sắp tạnh rồi! Mẹ khỏe hơn con có ướt một chút cũng chẳng sao*”.

Mưa vẫn nặng hạt, nước chảy tràn trên mặt đường, tuôn ồ ồ xuống các miệng cống. Trên đường vắng xe cộ và người qua lại. Trong các hiên nhà người trú mưa chen chúc. Mẹ em vẫn gò lưng đạp xe trong mưa, em thương mẹ quá mà chẳng biết làm sao.

Về đến nhà, mẹ vội thay quần áo, rồi nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa. Em cũng giúp mẹ một tay. Đến bữa, mẹ có vẻ mệt mỏi, ăn không ngon miệng. Em động viên mẹ: “*Mẹ cố ăn bát cơm cho khỏe!*”. Mẹ gượng cười: “*Chắc không sao đâu con, mẹ chỉ thấy khó chịu trong người một chút*”. Rồi mẹ uống một viên thuốc cảm và đi nghỉ, chiều đến mẹ vẫn đi làm như thường lệ.

Đêm ấy mẹ lên cơn sốt. Em bối rối chẳng biết làm thế nào nên chạy sang nhà bác An hàng xóm, nhờ bác đưa mẹ đi bệnh viện. Bác sĩ khám bệnh cho mẹ, rồi nói mẹ bị viêm phổi cấp tính do cảm lạnh. Em đặt tay lên trán mẹ, trán mẹ nóng như lửa. Đôi môi mẹ khô se, hơi thở mệt nhọc, khó khăn. Em thương mẹ quá, nước mắt cứ rung rung. Bác Anh lấy chiếc khăn lạnh đặt lên trên trán mẹ. Hai bác cháu cùng cô y tá thức suốt đêm bên mẹ. Mẹ được tiêm mấy mũi thuốc, đến gần sáng thì cơn sốt hạ dần. Mẹ vẫn em lại gần, ra hiệu mở cửa sổ. Những tia nắng sớm rọi vào làm sáng cả căn phòng. Nét mặt mẹ tươi trở lại.

Lần ấy, mẹ phải nằm viện mất năm hôm. Ngày ngày, bác An thay mẹ đến trường đón em. Chiều nào em cũng vào viện thăm mẹ. Hai mẹ con ngồi trên chiếc ghế đá kê dưới gốc cây bàng, nhỏ to tâm sự. Mẹ vuốt tóc em và khuyên: “*Đừng vì mẹ bệnh, mà xao nhãng việc học hành, con nhé! Ngày mai, mẹ sẽ về với con*”. Em ngả đầu vào vai mẹ như ngày còn bé.

Hôm mẹ về nhà, thấy nhà cửa gọn gàng sạch sẽ, mẹ vui lắm. Mẹ khen em: “*Con gái mẹ giỏi lắm!*”. Em thầm mong mai sau lớn lên em sẽ là người phụ nữ hiền dịu, đảm đang như mẹ.

Từ độ ấy, em càng cố gắng chăm ngoan, học giỏi để đền đáp phần nào công ơn của mẹ. Mẹ của em đúng là như lời một bài hát: “*Lòng mẹ bao la như biển Thái Bình dạt dào. Tình mẹ tha thiết như dòng suối nguồn ngọt ngào...*”. Lời hát nặng ân tình ấy sẽ đi theo con suốt cả cuộc đời, mẹ ạ!

Bài làm 4: Mẹ thương yêu!

...Giả như giàu có ngôn từ bao nhiêu đi nữa, con cũng bất lực khi nói về mẹ.

Một đời mẹ thân cò lặn lội, chưa một lần con thấy mẹ thanh thoi, chưa một lần con nghe mẹ thở than. Thức khuya dậy sớm, chắt vật chăm bữa sáng, tính toán lo bữa chiều, chưa xong miếng cơm lại đến tấm áo... Với mình, mẹ dè xèn, chi li, nhưng với con cái, bao giờ mẹ cũng hào phóng.

Mẹ mù chữ nên cháy bỏng khát vọng muốn con học thật giỏi. Nhưng có lần con vô tình đến nổi hóa vô tâm. Ấy là sau khi nghe mẹ kể chuyện cổ tích, con nằng nặc đòi mẹ phải đọc truyện từ sách cho con nghe. Mẹ rơm rớm nước mắt: mẹ không biết chữ! Mẹ không biết chữ sao chữ tâm, chữ nhẫn, chữ hiếu, chữ trung, chữ nhân, chữ đức... mẹ thấu hiểu cặn kẽ thế?

Bao nhiêu ngày con sống bên mẹ, là bấy nhiêu ngày mẹ khổ nhọc, lo cho con từ tấm áo, chén cơm để “con ăn cho ấm bụng”. Vậy mà con vẫn dậy trễ, quàng quàng đi học, chẳng kịp cơm nước gì. Bao nhiêu đêm con đi học thêm (và đôi khi viện cố này để vui chơi cùng bè bạn), mẹ vẫn lặng lẽ tựa cửa ngóng chờ. Lúc đó, con đã khó chịu về điều này, cứ cằn nhằn sao mẹ chẳng chịu đi ngủ trước. Mặc, mẹ vẫn nhẫn nại, và chắc hẳn rất nhiều âu lo đợi cho đến khi con về.

Con khôn lớn từ dòng sữa ngọt ngào được vắt ra từ những tháng ngày lam lũ của đời mẹ, từ lời ru của mẹ rằng “Đạo làm con cha sanh mẹ dưỡng, đức cù lao ấy lấy lượng nào đong”; rằng “Đói cho sạch, rách cho thơm”... Con lớn khôn từ đôi vai lênh và đôi tay gầy; từ sự hoàn hảo về nhân cách, phong phú về tâm hồn; từ sự phi thường, vĩ đại của mẹ. Và con thành người cũng từ lần roi của mẹ, khi con đại dột bất chú ếch... cắt cổ chơi. Mẹ bảo thế là “nghịch ác” – đó là lần đầu tiên và duy nhất con bị mẹ đánh. Vậy mà con hờn giận mẹ mấy ngày, không ăn uống để... bắt đền mẹ. Nhưng bây giờ thì, mỗi lần ngông dại, con ước gì có lần roi của mẹ! Con đã học được bài học vỡ lòng về nhân ái từ mẹ!

Con lớn ngần này rồi đi đâu mẹ cũng dặn dò từng ly, từng tí, ánh mắt mẹ dõi theo cho đến khi nào con khuất hẳn. Con lại vùng vằng: “Làm như con gái của mẹ nhỏ lắm”. Con làm sao hiểu được, trước mẹ bao giờ con cũng bé nhỏ, bé nhỏ như giọt sương trong đại dương không bến bờ. Rồi con đi học, đi làm, con có bạn trai... mẹ không chỉ là mẹ, mà còn là người bạn, người chị và đôi khi cả là người cha... của con. Khi sung sướng, con xa rời vòng tay của mẹ để chạy nhảy vui ca; lúc mỏi gối chồn chân hay khi lỡ bước, con lại quay về với mẹ. Và, lúc ấy, mẹ lại là bến đợi, là lá chắn của đời con, luôn rộng mở đón con về...

Rồi con có gia đình, ngỡ rằng mẹ sẽ bớt lo toan, vất vả, sống an nhàn trong tuổi xế chiều. Nhưng tuổi già của mẹ đâu có một phút nghỉ ngơi. Hết lo chon con, mẹ lại chăm cháu. Lúc con sinh con đầu lòng, mẹ lại có thêm một đứa con mọn – con của con – nữa.

Bây giờ, những tiện nghi tràn ngập quanh con, thì mẹ vẫn dãi dầu khuya sớm ngoài đồng. Dường như sự nhọc nhằn luôn đồng hành với mẹ. Ấy vậy mà mẹ lại xem đó như là điều tất nhiên! Với mẹ, hy sinh cho con cái là một hạnh phúc và chẳng cần đáp đền.

Mẹ ơi, lúc này, con thêm biết bao nhiêu được về gục đầu lên vai mẹ, nắm bàn tay thô sần, nghe hơi thở ấm áp và hôn lên đôi mắt nhân từ của mẹ mà thổn thức khóc, mà làm nũng với mẹ để được mẹ vỗ về như thuở ấu thơ; và được quỳ dưới chân mẹ, xin mẹ tha thứ cho tất cả lỗi lầm ngông dại của con. Con những tưởng sẽ dâng lên mẹ mọi thứ vĩnh hằng trên thế gian này, nếu con có thể.

Đến bây giờ thì con đã hiểu: vì sao mẹ phi thường, mẹ vĩ đại, mẹ bao dung, mẹ rộng lượng... Bởi vì mẹ là mẹ của con, phải không mẹ? Về điều này, con lại cảm ơn các con của con. Bởi chính nhờ được làm mẹ, mà con thấu hiểu hơn về tình mẫu tử. Cho con được gọi ngàn lần từ đáy lòng: Mẹ thương yêu!

Phan Lê Chu Nữ

Bài làm 5: Dấu nặng!

Có một người luôn lắng nghe tâm sự của tôi, thấu hiểu suy nghĩ của tôi trong cái tuổi “ấm ương” này. Ở bên người đó, tôi cảm thấy mình đang được che chở, vỗ về.

Có một người luôn tôn trọng quyết định của tôi, không ép buộc tôi phải sống theo sự sắp đặt. Tôi được tự do tìm hiểu thế giới xung quanh, khám phá biết bao điều thú vị và giúp tôi nhận thấy: gia đình là quan trọng nhất!

Có một người dạy cho tôi lẽ sống, dạy cho tôi biết đồng cảm với mọi người. Người đó luôn dõi theo từng bước đi của tôi từ khi còn thơ bé, luôn bên tôi: động viên, an ủi mỗi khi tôi buồn.

Có một người luôn lo lắng và chăm sóc cho tôi. Người đó như có phép màu nhiệm làm cho tuổi thơ tôi thêm lung linh và hạnh phúc.

Có một người luôn dành những điều tốt đẹp nhất cho tôi mà không nghĩ đến bản thân. Trong trái tim tôi, người đó là duy nhất và không ai có thể thay thế được.

Có một người đã chắt chiu những dòng sữa ngọt ngào nuôi tôi khôn lớn. Nếu những giọt nước nơi biển cả là mệnh mông, nếu những tia nắng nơi bầu trời là vô tận thì tình yêu thương của người đó dành cho tôi còn nhiều hơn gấp bội phần.

Có một người mà mỗi khi nghĩ đến, tôi cảm thấy thật tự hào. Tôi chưa từng thấy người đó lùi bước hay nản lòng mà chỉ thấy người đó vững tin hơn, cố gắng để đạt được thành công trong cuộc sống.

Có một người nhiều lần nói với tôi rằng: “Việc hôm nay chớ để ngày mai”. Mỗi khi nghĩ đến câu nói ấy là tôi luôn phấn đấu hoàn thành mọi công việc cần làm trong ngày mà không để đến ngày hôm sau.

Có một người bình dị, nhỏ bé nhưng lại chứa đựng sự yêu thương thật lớn lao. Bao tháng ngày trôi qua, người đó vẫn quan tâm và luôn bên tôi mỗi khi tôi cần sự chia sẻ.

Các bạn có biết người đó là ai không? Người đó chính là m...e... me... nấng Mẹ!

Bài làm 6: Với tôi bố là mẹ!

Mẹ mất khi tôi vừa mới lọt lòng, mất do bị băng huyết. Sau này nghe bố kể lại, tôi không sao cầm được nước mắt. Để cho tôi được cười khóc với đời, mẹ chấp nhận đánh đổi cả mạng sống của mình.

Những lúc buồn vui, tôi hay ngồi mơ màng tượng ra khuôn mặt và dáng hình của mẹ. Bố bảo tôi giống mẹ như đúc, từ nhân dáng đến tính cách. Ngắm tôi, bố lại nhớ đến mẹ và mỗi khi nhớ mẹ, chỉ cần thấy tôi, nỗi đau trong bố cũng nguôi ngoai đi được phần nào.

Tôi không thể nào biết được nếu như còn có mẹ cuộc sống của tôi sẽ hạnh phúc đến nhường nào? Ngay từ lúc sinh ra tôi đã quen với sự có mặt của một mình bố bên cạnh. Bố yêu thương, chăm chút cho tôi từng bữa ăn, giấc ngủ. Bố hát ru tôi bằng chất giọng “khào khào thuốc lá đá thuốc lào”. Bố nâng niu tôi, tắm tấp cho tôi bằng đôi bàn tay to bè thô ráp... Tôi vẫn nghe hàng xóm bảo bố là “gà trống nuôi con”.

Nhớ lại ngày thi lên cấp ba vào trường chuyên của tỉnh, vì làm bài không tốt sợ bị trượt phụ lòng mong mỏi của bố, tôi đã lo đến mất ăn mất ngủ. Tôi không đỗ vào trường chuyên thật. Ngày nhận được tin do bạn bè đi xem điểm về báo lại, tôi suy sụp hoàn toàn. Điều đó vượt qua sự chịu đựng của tôi. Trong đầu tôi lúc ấy chỉ có những ý nghĩ tiêu cực. Tôi không còn muốn

sống nữa, tôi muốn chết. Tôi rắp tâm tìm mọi cách để thực hiện ý định của mình nhưng chưa kịp làm gì thì tôi bị lên cơn sốt. Trong những cơn mơ nhập nhằng, đứt quãng tôi được gặp mẹ. Hai mẹ con ôm nhau khóc. Cả bố nữa, bố nhào đến với tôi. Tôi khóc, gào lên gọi bố rồi gọi mẹ nhưng mẹ không nói gì, mẹ cầm tay tôi đặt vào tay bố rồi quay mặt bước đi... Tôi giật mình tỉnh giấc, mồ hôi ướt đầm lưng áo. Ánh nắng buổi chiều len qua cửa sổ rọi thẳng vào chỗ tôi nằm khiến tôi mở mắt một cách khó nhọc. Tôi thấy bố ngồi bên, bố cầm tay tôi, nhìn tôi, cái nhìn đầy yêu thương và lo lắng. Lưng bố như gù hẳn xuống, khuôn mặt xương xương khắc khổ. “Con không sao chứ? Con làm bố lo quá!”. Tôi lắc đầu, nước mắt sứa ra. “Thôi được rồi, không có gì ghê gớm lắm đâu, thua keo này ta bày keo khác, vẫn còn một đợt thi nữa mà...”, bố nhẹ nhàng nói với tôi. Tôi mím môi, nhắm mắt, khẽ gật đầu. “Con ngủ đi, bố chạy ù ra chợ mua thịt về nấu cháo. Con đừng có nghĩ gì bậy bạ hay làm chuyện đại dột, bố sẽ sống làm sao?”. Tôi gật đầu, nước mắt thì nhau tuôn rơi không sao kìm nén nổi...

Tôi không còn mẹ, tôi sống với bố. Bố tôi bằng tình thương, sự nhân từ của một người mẹ cộng với sự nghiêm khắc, lòng bao dung vị tha của một người cha đã nuôi tôi khôn lớn thành người. Cho đến tận bây giờ tôi vẫn không biết được nếu còn có mẹ cuộc sống của tôi sẽ hạnh phúc hơn biết bao nhiêu nhưng tôi đã được bố dạy cho rằng con người phải biết thế nào là đủ. Tôi viết những dòng này gửi tham dự cuộc thi “Dành tặng mẹ yêu” với ý nghĩ cuộc thi mở ra là để dành cho tất cả mọi người, kể cả những người vì lý do nào đó chịu thiếu thốn tình cảm của mẹ như tôi... để dành tặng bố, người vừa là bố vừa là mẹ đã nuôi tôi khôn lớn. Với tôi, bố là mẹ. Bố là đủ!

Nguyễn Ngọc